

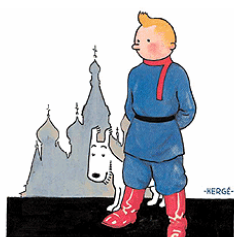
Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

“Tintín al país dels soviets”, a tot color

La primera aventura del cèlebre reporter creat per Hergé abandonarà per primera vegada el blanc i negre en una edició publicada el pròxim gener.

LES AVENTURES DE TINTÍN REPORTER DEL "PETIT VINGTIÈME" AL PAÍS DELS SOVIETS

Editorial Joventut

'Tintín al país dels soviets', el primer àlbum de les aventures del cèlebre reporter creat per Hergé, serà publicat el pròxim 11 de gener, per primera vegada en color, gairebé 90 anys després de veure la llum i pocs mesos abans del centenari de la revolució bolxevic.

La societat Moulinsart, que gestiona els drets d'explotació de l'obra del belga i de la qual és titular la seva viuda, Fanny Rodwell, ha anunciat aquest divendres que la "primera gran història que marca el naixement" de l'immortal corresponsal de 'Le Petit Vingtième', i que fins ara només es trobava en blanc i negre, es publicarà en color.

La coloració, que ha quedat a mans de Michel Bareau amb l'assistència de Nadège Rombaux, dels estudis Hergé, "millora la llegibilitat de la història, la claredat dels dibuixos i sorprèn per la seva modernitat, com si es tractés d'un nou disc", ha afirmat Moulinsart en un comunicat.

Es tracta de la primera aventura d'aquest immortal reporter a qui Georges Remi, més conegut pel seu pseudònim Hergé, va convertir en el corresponsal mundial de 'Le Petit Vingtième', les vinyetes del qual van ser inicialment publicades el 1929. Després van ser recopilades en un àlbum el 1930.

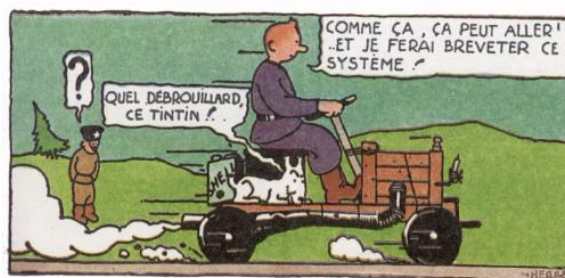
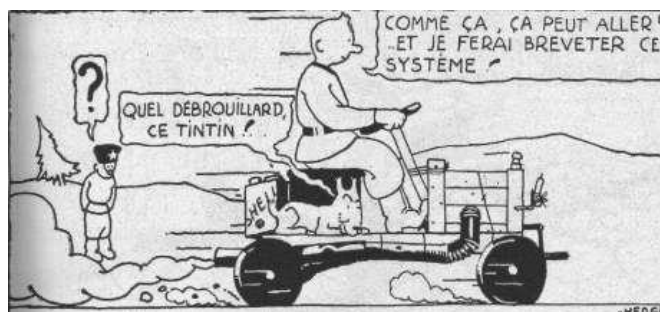
PEL CENTENARI DE LA REVOLUCIÓ BOLXEVIC

La nova edició arribarà a les llibreries l'11 de gener del 2017, un dia després del 88è aniversari de l'àlbum i "uns mesos abans de les celebracions del centenari de la Revolució d'Octubre", destaca l'editorial.

En el còmic, avui considerat un clàssic, un jove Hergé de només 21 anys comença a definir el seu estil de dibuix, conegut com a línia clara, i anticipa el caràcter dinàmic i viatger que es convertiria en un segell d'identitat de les aventures de Tintín.

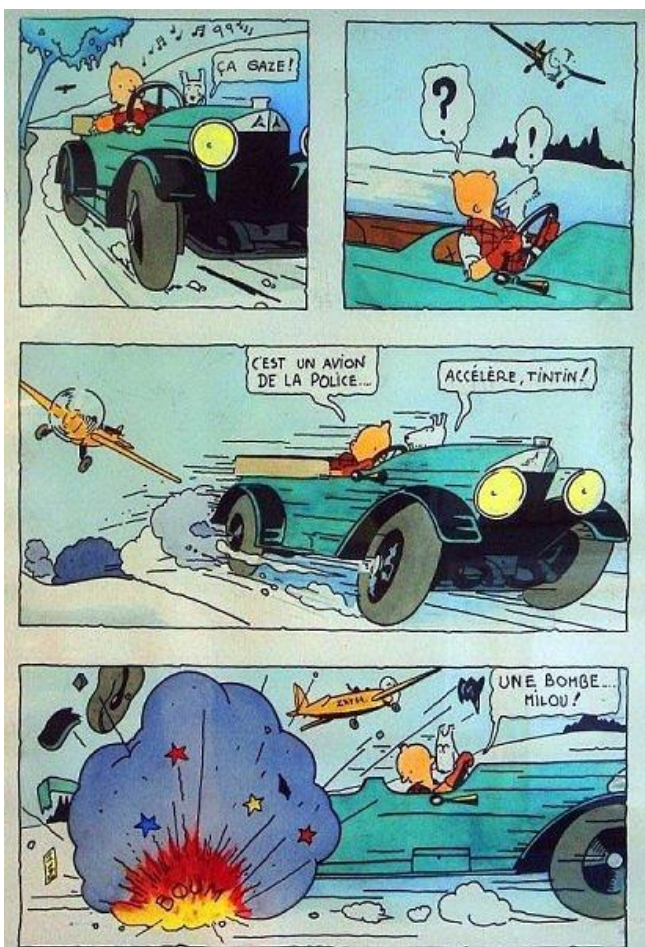
(Font: EFE / El Periódico de Catalunya)

I, podria ser així?

3/100

Plaque, bag de l'athlète
"Tintin au pays des secrets" - 1960

(Font: "collita pròpia")

Cada cop està més a prop Esperit del Jarama , l'esdeveniment que se celebrarà els dies 14, 15 i 16 d'octubre al traçat madrileny i que, juntament amb la carrera de Fórmula 1 històrics i altres activitats programades, també inclourà una

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

exposició molt especial: els cotxes de Tintín.

El reporter belga ha viscut in comptables aventures i un dels denominadors comuns en gairebé totes elles és la gran quantitat de vehicles que hi apareixen. Els automòbils tenen una posició privilegiada a la llista, amb més de 79 models diferents, tant reals com inventats pel seu creador, Hergé.

Tot i aquest volum, només dos han estat propietat de Tintín: 1 Ford T en Tintín al Congo i un Amílcar CGS en El País dels soviets.

La presència de tal quantitat de cotxes en aquests còmics no és casualitat, i és que el seu creador era una gran aficionat a les quatre rodes, fins a tal punt que durant els anys trenta fins i tot es va guanyar la vida com a il·lustrador de Revue Ford.

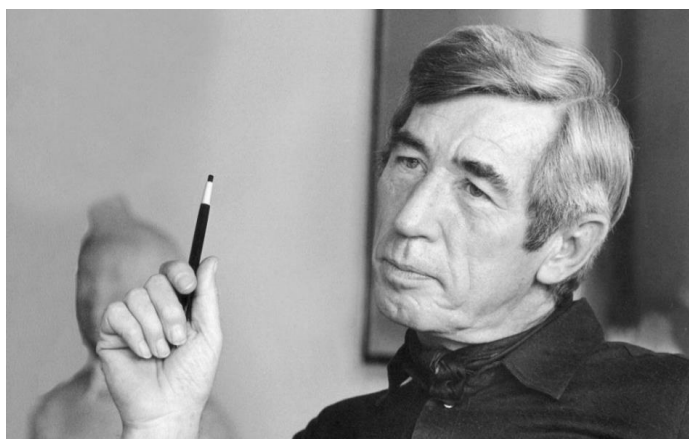
I ara, amb motiu de "Espiritu del Jarama", s'exposarà una mostra de alguns dels models més importants de les historietes.

(Font: El Motor – El País/AS/Cinco Días)

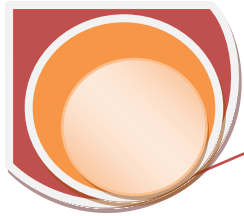
HERGÉ, L'HEROI HIGIENITZAT

Georges Remi, anomenat Hergé, és un gran artista del segle XX. Sobre aquesta premissa s'ha construït una gran exposició al Grand Palais de París, que obrirà les portes a partir del 28 de setembre. L'objectiu consisteix a vincular les obres més cèlebres d'Hergé, molt especialment la sèrie d'aventures de Tintín, amb la seva tímida obra pictòrica i amb els quadres de art modern que, d'acord amb les seves preferències, va comprar per la seva col·lecció particular. Resultaria ociós discutir a hores d'ara la condició d'artista d'Hergé i la gran qualitat del seu treball. Més pertinent és preguntar-se, per enèsima vegada, què és l'art. O, per ser més precisos, de què parlem quan parlem d'art.

La mostra del Grand Palais discorre sobre el rail de l'estètica. Les obres d'Hergé, les obres que li van influir, les obres que li agradaven i la curiosa connexió entre el traç claríssim i vigorosament realista de les seves historietes i la pintura

abstracta que li atreïa. Es tracta de material interessant. Es defuig, però, l'enutjosa qüestió de l'artista. Aquesta omisió parcial constitueix en aquest cas una omisió notable, perquè Hergé va treballar sota la constant influència de la seva vida personal i les seves idees (com gairebé tothom) i mai va deixar de preocupar-se pel públic al qual es dirigia. No era un artista que fes les seves coses per pura necessitat d'art, com, posem, Baudelaire o Van Gogh. Era més aviat el contrari. En Hergé, l'art és sempre l'art i la seva circumstància.

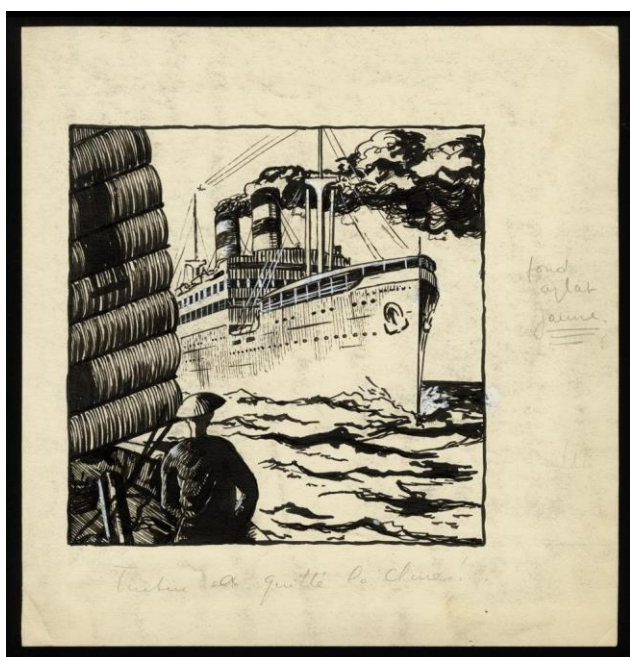
Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Cal tenir en compte bastants coses. La primera, essencial, relacionada amb el sentiment de fracàs que va embargar a Hergé quan es va posar a pintar el que li agradava realment. L'anomenada Composició sense títol (1960) que s'exposa al Grand Palais exemplifica el problema del Hergé pintor: es tracta d'un quadre en el qual imita a Joan Miró, un dels seus ídols; per desgràcia d'Hergé, a Miró, els quadres de Miró li surten millor que a Hergé. I Paul Klee és més autèntic que Hergé quan imita Paul Klee. L'artista belga només va disposar d'una forma d'expressió genuïna, i aquesta expressió es plasmava en les seves historietes. Per més que es realçava la seva faceta pictòrica, les seves obres mestres, els cims del seu art, es troben en els àlbums de Tintín.

La qual cosa condueix a una segona consideració: les historietes són, fins a cert punt, un treball col·lectiu. Les aventures gràfiques de Tintín arriben al seu màxim nivell quan Hergé contracta la ajuda del seu amic Edgar P. Jacobs, meravellós dibuixant i personatge estrafolari, baríton de vocació, exagerat, teatral, tonant i, no obstant això, més conscient que el propi Hergé que la famosa línia clara té les seves servituds. Fins a l'arribada de Jacobs, el 1944, Tintín contenia un enorme dinamisme però romania sotmès a l'estètica Disney: escenaris simples, fons mig buits, cotxes que semblen joguines... Jacobs va aportar un realisme meticulós. Des de la cooperació d'Hergé i Jacobs en El tresor de Rackham el Roig, seguida per la reelaboració d'aventures anteriors (Tintín al Congo, Tintín a Amèrica, El lotus blau, El ceptre d'Ottokar), les vinyetes de Tintín adquireixen la seva característica riquesa.

LA HUMANITAT DE JACOBS

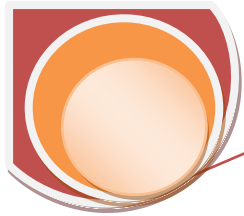
"Les Aventures de Tintin et Milou". Il·lustració per a la portada del "Petit Vingtième". Collection Studios Hergé

Edgar P. Jacobs va aportar una altra cosa molt important, de la qual Hergé no anava sobrat: humanitat. Jacobs, propens als atacs d'ira (cleptòman! 'Anacoluto!' Bachi-buzuk! 'Ectoplasma!') Va aportar gran part de la personalitat del capità Haddock, un personatge secundari en El cranc de les pinces d'or que ràpidament, en les obres posteriors, va substituir a Milú com a parella de Tintín. Haddock té tot el que no té Tintín: un passat, una àmplia sèrie d'emocions, debilitats, caràcter.

Jacobs és només el primer en una llista de col·laboradors que van contribuir a fer de les aventures de Tintín una autèntica obra d'art; Jacques van Melkebeke i Bob de Moor van tenir gairebé tanta influència com Jacobs en el treball d'Hergé. El seu paper en la mostra és tangencial.

Un tercer factor rellevant és la política. Hergé era catòlic, nacionalista, molt conservador, va mantenir

amistat amb gent com Leon Degrelle (més tard líder del nazisme belga i jerarca de les SS) i es va sentir bastant còmode durant l'ocupació alemanya. Després de l'alliberament d'Europa, Hergé va tenir alguns problemes (es depurava als que van cooperar amb els nazis) i aquí també li va donar un cop mà el aliadòfilo Jacobs. Hergé mai va canviar les seves idees. En una entrevista el 1970, s'escandalitzava per la concessió del Premi Nobel de

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

la Pau a Willy Brandt, primer ministre alemany i lluitador antinazi sota uniforme noruec: Brandt, deia, havia disparat contra els seus compatriotes alemanys vestit amb uniforme estranger, i això era intolerable. També li semblava intolerable que Brandt s'hagués agenollat i hagués demanat perdó per les víctimes del nazisme al gueto de Varsòvia. Algú amb bon criteri va aconseguir que aquests passatges de l'entrevista no arribessin a publicar .

Com comprendre l'evolució de l'obra d'Hergé sense tenir en compte les seves opinions? El anticomunisme de Tintín al país dels soviets , el colonialisme de Tintín al Congo (en el qual no obstant això es permet la ironia d'aquella vinyeta en què Tintín dóna una lliçó a uns nens africans sobre "els nostres avantpassats els gals"), el antisemitisme reflectit en el malvat jueu Blumenstein de l'estel misteriós), van ser matisats o esborrats en successives reelaboracions, però van romandre en el subtext de les històries.

L'exposició del Grand Palais imprimeix una higienització addicional sobre Hergé i el seu principal personatge. Resulta lògic que la Fundació que posseeix els drets de l'autor intenti protegir-lo de manipulacions, però les condicions que s'imposen als que reproduïen dibuixos d'Hergé (es prohibeix "estrictament" utilitzar-los per il·lustrar "temes relacionats" amb els diners, la política, el món metge o paramèdic, el sexe, les armes, l'alcohol, les drogues i el tabac ") retallen l'amplitud de l'obra. Ja no es tracta que Hergé fumés com un cosac i fora molt aficionat al vi (especialment el Haut- Médoc) i els licors, sinó dels temes dels seus àlbums: la droga a el cranc de les pinces d'or , l'alcoholisme de Haddock, la política en obres tan diverses com "Tintín al país dels soviets" , "El ceptre d'Ottokar" o "Tintín i els pícaros" .

En l'hagiografia del Palais Royal parisenc no cap el menor enfocament crític. Cal el retrat d'Hergé realitzat per Andy Warhol , però sense reflexionar massa sobre l'instint comercial que animava a tots dos artistes; cap una part de l'obra pictòrica d'Hergé, però no una anàlisi de per què l'artista es va convèncer que no tenia el talent necessari per a treballar en l'art abstracte que tant li fascinava i que no tenia, sobretot, de missatges que transmetre.

En darrer extrem, són qüestions d'una importància relativa. Els entusiastes d'Hergé, com aquest cronista, seguirem fascinant davant l'estatueta chimu que va servir com a model per al feto arumbaya de "L'orella escapçada"; davant la maqueta, amb uns interiors molt precisos, del coet del doble àlbum sobre el viatge a la Lluna; davant les pàgines originals sense pintar o ja acolorides (han arribat a pagar-se milions de dòlars per aquests originals) de Les aventures de Tintín; davant les portades que es van descartar o només es van utilitzar molt breument ... La mostra obtindrà, segurament, un gran èxit. Hauria estat millor si aprofundís en aquest home mesquí, creatiu i aixafat pel complex de culpa que va ser Georges Remi, Hergé, i en Tintín, aquest noi inquietant, sense atributs, sense passat i sense família, que va ser el seu principal personatge.

(Font: El Mundo i d'altres mitjans)